

## Negyven hadihajó, harminc hidroplán kufat az eltűnt honolulu repülőgépek után, de még egyiket sem találták meg.

Jutalom: ötvenezer dollár.

(Budapesti tudósítónk telefonjelentése.) New-yorkból jelentik: A sanfranciskói lapok azon jelentése, hogy a honolulu repülőderby során eltűnt Miss Doran gépet és három utasát megtalálták volna, nem felel meg a valóságnak. Ezideig még egyik gépet sem találták meg, annak ellenére,

hogy negyven hadihajót és harminc hidroplánt rendeltek ki felkutatásukra.

Amerikai üzletemberek és bankárok ötvenezer dollárt adtak össze annak, aki az eltűnt két gép nyomára vezeti a hatóságokat.

## Riszlicsék ismét megkísérlik az Óceán átrepülését.

Dessau, augusztus 19. Az „Europa” motorját legutóbb az 1198. számú repülőgéphez építették be. A két repülőgéppel az a szándék a Junkers-műveknek, hogy ezeket az oceánszolgálatra használja fel. Ezt az átkeresztelt gépet a legutóbb

Brémában megsérült testvérkép helyére léptették elő. A pilóták a motort már kipróbálták. A gép ismét starthoz áll. A Junkers-műveknek a várakozás az álláspontja, mert a repülés szempontjából az időjárást tartják döntő tényezőnek.

## Megcáfolják a Matin teleplezését, amely szerint a szovjet fegyverezte volna fel a rifkabilokat.

(Budapesti tudósítónk telefonjelentése.) Berlinből jelentik: A párisi Matin mai számában teleplező cikket közölt, amelyben azt állította, hogy írásos bizonyítékok vannak arról, hogy német tisztek segítségével a szovjet fegyverezte volna fel a rifkabilok hadseregét. A Matin megnevezte azokat a német tiszteket, akik résztvettek volna ebben a szovjet akcióban.

A német hadügyminisztérium ma hivatalos jelentést adott ki, amely szerint a teleplezésben megnevezett tisztek nem szerepelnek a német hadsereg tisztjeinek névsorában. Így valószínű, hogy fiktív nevekről van szó, vagy esetleg hamis levelekről.

Ugyancsak cáfolatot adott ki a berlini orosz követség is, amely egyszerűen hamisítványoknak mondja a Matinban közölt leveleket.

## Ismét Briand vezeti a genfi francia delegációt.

Még mindig tárgyalnak a rajnai csapatok csökkentéséről.

(Budapesti tudósítónk telefonjelentése.) Párisból jelentik: A minisztertanács ma délután döntött a Népszövetség szeptemberi ülészakára Genf-be induló francia delegációról. A delegációt ismét Briand vezeti és tagjai újból Loucheur és Paul

Boncour.

A minisztertanács után Painlevé hadügyminiszter nyilatkozott a rajnai megszálló csapatok létszámának csökkentése ügyében. Kijelentette, hogy a tárgyalások még mindig nem érték véget.

## Rendelet a hus forgalmi adójának „elengedéséről”.

Budapest, augusztus 19. A hivatalos lap augusztus 20-iki száma közli a pénzügyminiszternek az a rendeletét, amely a drágasággal kapcsolatosan a hus után fizetendő általános forgalmi adót elengedi. A rendelet a többiek között kimondja, hogy a marhalevél kötelezettség mellett levágott állat husának forgalombahozatala forgalmi adómentes, a forgalmi adót csak az állatnak úgy eladásra, mint ma-

gánforgalomba való hozatala esetén az állat levágásakor kell leróni. A rendelet szerint nem mentes azonban a forgalmi adó alól a husnak és husneműnek a fűszer és csemege kereskedésben, vendéglőben, vagy más hasonló helyen történő forgalomba hozatala. A forgalmi adó alapja az állat levágása alkalmával az összes husneműnek forgalmi értéke.

## Egy bukaresti lap békerevizióról beszél — a románok érdekében

Bukarest, augusztus 19. Az Ouvantul, amely annak idején hevesen kikelt Rothermere akciója ellen és a békeszerződés revíziójában óriási veszélyt vélte felfedezni, most azt írja, hogy román részről szükség van a revízióra, amely cseh részről Románia javára határkiigazítást követel.

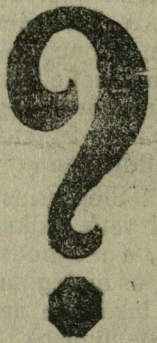
A csehországi románok helyzetét ismerteti. A békeszerződés által megalkotott határ mentén, Máramarosban nagyon sok eloroszított román lakik, úgy hogy ezek megint kisebbségbe kerültek. Az új cseh államban vagy a cseh, vagy az orosz nyelvet kell ezeknek a románoknak tanulni, a régi román tanítókat a csehek már mind elűldözték, újakat meg nem engednek működni. A békeszerződés, amidőn a román állam határát a Tisza vonalában jelölte meg, nagyon sok román cseh területen hagyott, mert a Tisza jobb oldalán óriási tömegekben élnek a románok.

## Egyetemi tanári kinevezések.

Budapest, augusztus 19. A kormányzó a vallás- és közoktatásügyi miniszter előterjesztésére dr. Rigler Gusztávot, a szegedi Ferenc József Tudományegyetem rendes tanárát a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetem közegészségügyi tanszékre nyilvános rendes tanárrá kinevezte. Dr. Neubauer Ernőt, a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetem adjunktus egyetemi magántanárát a pécsi Erzsébet Tudományegyetemen üresedésben lévő sebészeti tanszékre nyilvános rendes tanárrá nevezte ki. Dr. Farkas Bélát, a Ferenc József Tudományegyetem matematikai és természettudományi tanszékén az állatrendszertan rendkívüli tanárát, rendes tanárrá nevezte ki.

VIII/25

VIII/25



**Ajándékul** iparművészeti cikkek, nm. vitrindiszkek, rellief festéssel, batikolt és csipkeutánnal ellátott zsebkendők a legizlésebb kivitelben igen előnyös áron kaphatók. Himzést, előrajzolat 15 százalékkal mérsékelt áron vállalok. 107 **Müller Erzsé** kézimunkatáje Szeged, Takaréktár u. 1.

## Attila jelentkezik.

Írta: Móra Ferenc.

Ha a fejem elütik, se tudok rá emlékezni, hogy valaha megbántottam volna az Isten ostarát. Nem írtam róla drámát, nem csináltam belőle regényhőst, még csak versbe se szerkesztettem bele soha. Mindössze egy iskolai tréfát hoztam róla forgalomba, lehet annak már vagy husz esztendeje.

A csókai iskolában vizsgáztat az esperes és kérdi a gyereket:

— No fiam, ki volt Attila?

A gyerek csak tárog. A háta mögött sugnak neki a tudósabbak:

— Attila, hun király vót...

A gyereknek fölcillan a szeme. Kívágja bátran:

— Attila hun király vót, hun nem.

De hát ez csak olyan ártatlan falusi figurázás volt s én különben is csak forgalomba hoztam, csinálni Farkas Szilárd csinálta, a csókai pap, akit — gondolom, odafönt a jó Isten udvarában is csak Szityi-nek hívnak. Neki pedig szabad volt Attiláról tréfálkozni, mert ő olyan igazi hun ivadék volt, hogy egyszer bizonyosan, mint rabonban jön vissza a hadak útján. (S legalább is az Ukko pohara benne lesz a tarisznyájában.)

Mondom, nem tudom, mi baja velem a nagy Urnak, de bizonyos, hogy nincs velem jóban. Más régész kollégákkal Tiszán innen, Dunán túl háromszor is megtaláltatta már magát, csak a mi muzeumunk részére nem akar előjönni egy példányban sem.

— Nono, — néz össze a hátam mögött az ifjabb muzeumi nemzedék, — Nén számár már az öreg, nem halad a korral, nincs módszere,

azért nem talál Attilát.

Hát én is azt mondom, hogy: nono, Nem szeretem senkinek az örömét megrontani, de annyit mondhatok, hogy azért nem rossz módszer az enyém, aminek az a fundamentuma, hogy mindenki ki kell várni az idejét.

Mert nem jártam utána Attilának, ennél fogva Attila keresett fel engem. Egyelőre persze nem személyesen, csak követet küldött. (A koporsó mégis csak gátolja az embert a mozgási szabadságában, még ha olyan nagy ur is, mint Attila, Pláne a három koporsó.)

Kis ősz ember a hun király követe, Sátor Sándornak hívják. Nem hiszem, hogy Bizáncba is őt szalajtották volna Attila meghatalmazott miniszternek, de hát az én szobámban nem sok bizánci stílus van s én se nagyon formázom Theodorus császárt.

— No mi járásban van, bácsikám? — kérdelem tőle csak úgy aktarubrikázás közben.

— Hát kéröm, azt gyűttem mögjelönten, hogy mögvan az Attila.

— No hála Istennek, — kukkantam ki az írásból. — Kint hagyta a folyosón?

— Nem, dehogy, — rázta a fejét, — még a vízben van.

— Persze, persze. A Tiszában, ugy-e?

— Igónis ott, kéröm. Gyevi mellett van a Tiszában.

— Láttá kend, ugy-e?

— Nem, kéröm, nem én láttam, hanem a két kőrösfiam. Rajta is álltak a koporsón, mert ki volt a vége a vízből. Kihúzták a kanászbottal, de osztán elszaladtak, mert az Atilla eljajdította magát. Ijedős a gyerekléle, tudja.

— Hát gyerekek voltak?

— Hát űgön, abba az időbe még csak olyan surbankók vótak a kőrösfiam, Innen-onnan husz

esztendeje már ennek.

— Husz esztendeje? Hát hogy nem akkor jelentették?

— Űgyet se vetőttek akkor az ilyesmire. De hogy mostanában az újságok is mindig kurren-tálják az Atillát, mögképzőtt előttünk a koporsó, oszt azóta se éjjelünk, se nappalunk.

— Aztán mit tehetnék én ebben, bácsikám?

— Hát ha maga kiszüveszködné, mögmutatnánk magának a töthelyet.

— Bent a vízben?

— Csakis. Most mögapadt a víz, nem lehet több négy méter fölött.

— De nekem az is mély ám, bátya, Nem vagyok én vizibuvár.

— Nem is úgy lössz az, hallja. Beleülünk négyen egy csónyikba, oszt egy vaspiszkafával mögdőkődjük a Tisza fenekét. Ahun koppán, ott a koporsó.

Azt hiszem, az archaeológia minden tudósának el kell ismerni, hogy ez a legmodernebb ásatási módszer. Örömben meg is kínáltam a gyevi régészt egy valódi rövid-szivarral. Olyan-nal, amelyik csak egy helyen volt eltörve. (Amire én gyujtottam rá, azt három helyen kellett foltozni.)

— Ezt is köszönöm, dilektor ur, — hajolt hozzám bizodalmasan a követ, — Hanem hallja, más baj is van.

— No?

— Egy kis jutalom köllene a Lajcsinak, még a Fercsinek.

— Hát azok meg kicsodák?

— Neve, a kőrösfgyerekök. Tudja, a nyomra-vezetésért.

— Tudom hát, hogyan tudtam. Hát kend tudja-e, milyen koporsója van az Atilla királynak?